

Bažnyčia – 2 dalis iš 2

***„Ir [Kristus] yra kūno, t. y. bažnyčios, galva: Jis yra pradžia, pirmagimis iš mirusiųjų, kad visame kame Jis turėtų pirmumą.“
Kolosečiams 1:18***

Pirmojoje šio temos „Bažnyčia“ dalyje, pasirodžiusioje praėjusio mėnesio žurnalo „Aušra“ numeryje, mes atkreipėme dėmesį į žodžio „bažnyčia“ biblinę reikšmę, kaip ji atsirado po Jėzaus pirmojo atėjimo ir kokie yra reikalavimai norint tapti jos nariu. Taip pat aptarėme, ką reiškia būti „pakrikštytam į Kristų“, vandens krikšto simbolį ir bažnyčios organizaciją, kaip nurodyta Biblijoje.

Šio mėnesio numeryje toliau gilinsimės į šią temą. Svarbios temos, kurios bus aptariamos tolesniuose puslapiuose, apims: dvylikos apaštalų ir kitų bažnyčios tarnų vaidmenį; bažnyčios misiją; bei dangiškąjį ir žemiškąjį Dievo plano etapus, skirtus visos žmonijos išgelbėjimui nuo nuodėmės ir mirties per Kristų.

Dvylika apaštalų

Pagal dieviškąjį planą visai bažnyčiai, pradedant nuo Sekminių, turėjo tarnauti dvylika Dievo paskirtų apaštalų. (Apreiškimas Jonui 21:10, 14; Efeziečiams 2:19, 20) Laikydamasis šio plano, Jėzus pasirinko dvylika asmenų, kurie būtų su juo kartu jo tarnystės metu, kad jie galėtų gauti asmeninį mokymą ir nurodymus iš jo. Tai buvo Petras, Andriejus, Jokūbas, Evangelija pagal Joną, Pilypas,

Baltramiejus, Tomas, Evangelija pagal Matą, Jokūbas, Alfejo sūnus, Tadejus, Simonas ir Judas. Evangelija pagal Matą 10:2–4

Judas, kaip žinome, pasirodė neištikimas, o Šventajame Rašte nurodoma, kad Viešpats pasirinko Paulių užimti jo vietą. Apaštalų darbų 1:23–26 rašoma apie likusių vienuolikos apaštalų pastangas išrinkti vieną, kuris užimtų Judo vietą. Jie nusprendė pasirinkti Matiją. Tačiau šis sprendimas buvo priimtas prieš jiems gavus Šventąją Dvasią, ir nėra jokių įrodymų, kad Viešpats patvirtino jų pasirinkimą. Po to Matijo vardas daugiau nebeatsiranda.

Žodis „apaštalas“ [graikų kalba: „apostolos“] reiškia „tas, kuris yra siunčiamas“, Evangelijos atstovas ar ambasadorius. Žvelgiant iš šio plačiojo požiūrio, kiekvienas krikščionis yra apaštalas, nes mes visi esame „Kristaus ambasadoriai“. (2 Korintiečiams 5:20) Iš tiesų graikų žodis „apostolos“ Biblijoje vartojamas ir kalbant apie kitus asmenis, ne tik apie tuos dvylika išrinktų apaštalų. (Evangelija pagal Joną 13:16; Filipiečiams 2:25) Tačiau tai nereiškia, kad jie užėmė tokią pačią aukštą autoriteto poziciją bažnyčioje, kokią dievišku paskyrimu suteikė Viešpats tiems, kuriuos specialiai išsirinko.

Evangelija pagal Joną 17:12 eilutėje Jėzus dvylika Dievo paskirtų apaštalų vadina tais, kuriuos jam davė jo Dangiškas Tėvas. Šie ypatingi apaštalai vieni kitus į šias pareigas nepasirinko, todėl jie neturėjo įgaliojimų pasirinkti Matiją, kuris pakeistų Judą. Lygiai taip pat, kaip Viešpats buvo išsirinkęs kitus, taip ir po savo prisikėlimo, savo laiku ir savo būdu, jis išsirinko Paulių ir suteikė jam įgaliojimus kaip vienam iš dvylikos.

Dvylika apaštalų buvo ne tik Evangelijos skelbėjai. Juos stebuklingai įkvėpė Šventoji Dvasia, leidusi jiems autoritetingai ir tiksliai skelbti bei užrašyti Dievo Šventojo Žodžio žinią. Jų žodis buvo ir tebėra dieviška žinia kiekvienam krikščioniui. Būtent dėl šios autoritetingos padėties, kurią jie užima bažnyčios struktūroje, užbaigta bažnyčia prilyginama miestui. Šis simbolinis miestas pavaizduotas turintis dvylika pamatinių akmenų, o ant šių akmenų išraižyti „Avinėlio dvylikos apaštalų“ vardai. Apreiškimas Jonui 21:14

Kiti tarnai

Efeziečiams 4:11 apaštalas Paulius mums praneša, kad Viešpats bažnyčioje numatė ir kitus tarnus. Be apaštalų, Jis paskyrė pranašus, evangelistus, ganytojus ir mokytojus. Petras apie Senojo Testamento rašytojus kalba kaip apie Dievo „šventuosius pranašus“. (2 Petro 3:2) Jie rašė, „įkvėpti Šventosios Dvasios“, todėl krikščionis turi laikyti jų žodį, kaip ir apaštalų žodį, autoritetingu. 2 Petro 1:21

Tačiau kai Paulius kalba apie pranašus kaip bažnyčios tarnus, jis naudoja šį terminą daug platesne prasme, taikydamas jį viešai Evangeliją aiškinantiems asmenims. (1 Korintiečiams 12:28; Efeziečiams 4:11; Apaštalų darbai 11:27, 28; Apaštalų darbai 15:32; Apaštalų darbai 21:10, 11) Šie pranašai, evangelistai, ganytojai ir mokytojai yra visi būtini bažnyčios tarnai, tačiau jie nėra įkvėpti taip, kaip buvo dvylika apaštalų, nei paskirti tokiau pačiu stebuklingu būdu, kaip apaštalai.

Naujojo Testamento posakis „paskyrė ... vyresnius kiekvienoje bažnyčioje“, pagal graikų

tekstą „“, tiksliau reiškia „ištiesus ranką“, kaip balsuojant. (Apaštalų darbai 14:23) Iš to aiškiai matyti, kad žemesnio rango bažnyčios tarnai – tiek vyresnieji, tiek diakonai – turėjo būti renkami balsuojant bendruomenei, kuriai jie turėjo tarnauti.

Šventraštyje vartojamas terminas „vyresnysis“, taip pat randamas minėtame eilutėje, paprastai taikomas vyrams, kurie tarnauja bažnyčiai dvasiniu požiūriu. Pastorius, mokytojas, evangelistas ar pranašas, kaip viešai mokantys asmenys, patenka į bendrą „vyresniojo“ apibrėžimą. Graikų kalbos žodis „presbuteros“, iš kurio jis išverstas Apaštalų darbų knygos 14 skyriuje, 23 eilutėje, reiškia brandų žmogų. Bažnyčioje juo apibūdinamas tas, kuris pripažįstamas kaip tvirtas tikėjime ir dvasiškai brandus patirties požiūriu.

Žodis „vyskupas“ taip pat vartojamas Naujajame Testamente ir taikomas bažnyčios išrinktiems vyrams tarnams. Graikų kalbos žodis „episkopos“, iš kurio jis išverstas, reiškia „prižiūrėtoją“ arba „prižiūrėtoją“. Visi vyresnieji, atsižvelgiant į galimybes ir sugebėjimus, iš esmės yra bažnyčios prižiūrėtojai. Jų pareiga yra prižiūrėti Dievo kaimenę ir rūpintis jos poreikiais, ypač dvasiniais. 1 Timotiejaus 3:1, 2; Tito 1:7

Žodis „diakonas“ taip pat keletą kartų pasirodo kalbant apie ankstyvosios bažnyčios tvarką. Tai graikų žodžio „diakonos“ vertimas, kuris reiškia „vykdyti pavedimus“ arba „rūpintis“. Šventajame Rašte teigiama, kad diakonai buvo „geros reputacijos vyrai, kupini Šventosios Dvasios ir išminties“, paskirti padėti tvarkyti bažnyčios materialinius reikalus. Pirmieji iš jų buvo paskirti

Jeruzalės bažnyčioje. Apaštalų darbai 6:2–4; 1 Timotiejui 3:8–13

Šventajame Rašte nurodyti reikalavimai tiems, kuriuos bendruomenė gali tinkamai išrinkti tarnauti kaip vyresniusius, arba vyskopus, ir diakonus, yra išdėstyti Pauliaus 1 Timotiejaus 3:1–13. Šiuose reikalavimuose frazė „tinkamas mokytis“ reiškia tinkamą Dievo plano tiesos, kaip mokoma Biblijoje, supratimą. Bet kuri pašvęstų tikinčiųjų grupė, didelė ar maža, kurioje yra broliai, atitinkantys šiuos reikalavimus, pagal Šventąjį Raštą turi teisę juos išrinkti į šias tarnystes. Kai tai padaroma, šiuos paskyrimus pripažįsta Viešpats.

Šventajame Rašte aiškiai nurodoma, kad nė viena krikščionių grupė neturi kreiptis į pagrindinę bažnyčią, siekdama gauti įgaliojimą rinkti tarnus, rengti susirinkimus ir vykdyti Viešpaties darbą. Taip pat bendruomenės neturi būti didelės, kad galėtų naudotis šia laisve. Biblijoje rašoma, kad apaštalų laikais daugelis bažnyčių, arba krikščionių grupių, buvo organizuojamos tikinčiųjų namuose ir reguliarius susirinkimus rengdavo būtent tuose namuose (Romiečiams 16:5; 1 Korintiečiams 16:19; Kolosiečiams 4:15) Tas pats daroma ir šiandien. Dabar, kaip ir praeityje, Viešpats gausiai laimina tuos, kurie randa kitus, su kuriais gali bendradarbiauti kaip grupė – arba, Šventojo Rašto prasme, kaip bažnyčia. Jie gali išrinkti savo tarnus paprastu būdu – iškeldami ranką. Nereikia jokio narių sąrašo, be to, toks sąrašas nėra numatytas Šventajame Rašte.

Biblijoje nėra daug informacijos, kuri nurodytų, kokio pobūdžio susirinkimus rengdavo įvairios ankstyvosios Bažnyčios grupės. Žinoma, apaštalai ir

kiti kartais sakydavo pamokslus. Tačiau naudingi susirinkimai gali vykti net ir tada, kai nėra nė vieno asmens, turinčio kvalifikaciją sakyti pamokslą. Labai naudingi yra susirinkimai, skirti Biblijos studijavimui – tiek teminiam, tiek kontekstiniam, – kuriuose visi dalyviai turi galimybę išreikšti savo mintis ir užduoti klausimus. Jei buvo išrinktas vyresnysis, jis turėtų rūpintis, kad studijos vyktų tvarkingai. Maldos, šlovinimo ir liudijimų susirinkimai taip pat yra dvasiškai naudingi tiems, kurie nuoširdžiai stengiasi pažinti ir vykdyti Dievo valią.

Bažnyčios misija

Dabartinė bažnyčios misija yra trijų dalių. Pirma, ji skirta šventųjų tobulinimui [graikų kalba: visiškam parengimui] būsimam tarnystės darbui. (Efeziečiams 4:12, 13) Antra, ji skirta kiekvienam nariui ugdyti krikščioniško charakterio vaisius ir malones. (Galatams 5:22, 23; 2 Petro 1:5–8) Trečia, ji skirta būti Dievo liudytoja pasauliui apie Kristaus palaiminimų karalystę, kuri dabar yra taip arti. Evangelija pagal Matą 24:14

Pirmojoje šios temos dalyje atkreipėme dėmesį į šiuos Jėzaus žodžius Petriui: „Ant šios uolos aš pastatysiu savo bažnyčią.“ (Evangelija pagal Matą 16:18) Tai, kas „pastatyta“, tinkamu laiku pasiekia užbaigtumą. Dievo planas nėra toks, kad bažnyčios „statyba“ tęstųsi amžinai. Todėl ne visi, kurie kada nors gaus išgelbėjimą per Kristų, taps bažnyčios nariais. Pats žodžio „bažnyčia“ [graikų kalba: „ekklesia“] reikšmė yra „iššaukimas“, o tai prieštarauja šiai Dievo tikslo sampratai dabartiniu metu. Bažnyčia yra „iššaukiama“ iš pasaulio. (1 Korintiečiams 1:26; 1 Petro 2:9) Jos narių skaičius bus „mažas“, tai bus „maža kaimenė“. (Evangelija

pagal Matą 7:13, 14; Evangelija pagal Luką 22:14; Evangelija pagal Luką 12:32) Dievo planas nėra atversti visą pasaulį iki jo pažadėtosios karalystės atėjimo. Evangelija pagal Matą 6:10

„Tu esi Kristus“, – liudijo Petras, „gyvojo Dievo Sūnus“ (Evangelija pagal Matą 16:16). Šis teiginys susiejo Jėzų su Senojo Testamento pranašystėmis apie Mesiją ir parodė, kad Petras teisingai atpažino Jėzuje tą, kurį Dievas pasiuntė, kad išpildytų tas pranašystes. Norint aiškiai suprasti visą dieviškąjį tikslą, kurį Dievas įgyvendina per Bažnyčią, būtina nepamiršti Senojo Testamento pažadų apie Kristų; nes Bažnyčia yra pašaukta iš pasaulio, kad būtų susijusi su Juo, įgyvendinant tuos pažadus. Dievas pasakė Abraomui: „Tavo palikuonyse bus palaimintos visos žemės tautos.“ (Pradžios 22:18) Galatams 3:16 Paulius mums praneša, kad šis pažado „palikuonis“ yra Kristus. Apaštalas pateikia mums papildomos informacijos apie pažado palikuonį. Galatams 3:27 ir 29 skaitome: „Visi, kurie esate pakrikštyti Kristuje, apsirengėte Kristumi. ... O jei esate Kristaus, tai esate Abraomo palikuonys ir paveldėtojai pagal pažadą.“ Štai neabejotinas įrodymas, kad tie, kurie, visiškai pašvęsdami vykdyti Dievo valią, tampa bažnyčios, kuri yra Kristaus kūnas, nariais ir išlieka ištikimi iki mirties, bus dalis pažadėtosios „palikuonės“, per kurią turi būti palaiminti visi žmonės. Apreiškimas Jonui 2:10

Bažnyčios įkūrimas nėra Dievo tikslo žmonių vaikų atžvilgiu užbaigimas. Tai tik jo plano palaiminti žmoniją pradžia. Jokūbo 1:18 mums sakoma, kad bažnyčia yra „tarsi pirmieji vaisiai“ iš Dievo kūrinijų. Šis posakis taip pat vartojamas Apreiškime Jonui 14:4 ir taikomas tiems, kurie danguje yra susiję su

Kristumi Jėzumi, „Avinėliu“, ant simbolinio Siono kalno – dangiškosios Dievo karalystės fazės. Apreiškimo 14:1; Hebrajams 12:22, 23

1 Korintiečiams 15 skyriuje Paulius labai aiškiai nurodė, kad tiek bažnyčios, tiek pasaulio gyvenimo viltis priklauso nuo mirusiųjų prisikėlimo. Jei nebūtų mirusiųjų prisikėlimo, jis teigė, „tada ir tie, kurie užmigo Kristuje, yra pražuvę“. (1 Korintiečiams 15:18) Tačiau jis suteikė mums užtikrinimą dėl prisikėlimo ir galimybę visiems įgyti amžinąjį gyvenimą, sakydamas: „Kaip Adome visi miršta, taip ir Kristuje visi bus atgaivinti.“ 1 Korintiečiams 15:22

Tada Paulius parodo, kad prisikėlime turi būti aiški tvarka arba seka. „Kiekvienas savo tvarka: Kristus – pirmieji vaisiai; po to – tie, kurie priklauso Kristui, jo atėjimo metu.“ (1 Korintiečiams 15:23) Minėti „pirmieji vaisiai“ – tai bažnyčia. Atsižvelgiant į tai, tikslesnis graikų teksto vertimas būtų: „Po to – tie [visi, nepriklausantys bažnyčiai, savo tvarka], kurie taps Kristaus per jo buvimą.“ Žodis „atėjimas“ šiame eilutėje yra išverstas iš graikų žodžio „Parousia“, kuris reiškia „buvimą“. Tai nuoroda į tūkstantmetę Kristaus karalystę, kai Jis ir Jo bažnyčia viešpataus, siekdami sunaikinti nuodėmę ir mirtį bei suteikti visai žmonijai galimybę priimti gyvenimo dovaną, suteiktą Jo pralietu krauju.

Paulius toliau iš karto aiškiai teigia: „Tada ateis pabaiga, kai jis perduos karalystę Dievui, Tėvui; kai jis panaikins visą viešpatavimą, visą valdžią ir galią. Jis turi viešpatauti, kol visus priešus pavers po savo kojomis. Paskutinis priešas, kuris bus sunaikintas, yra mirtis.“ (1 Korintiečiams 15:24–26) Tai yra didis, galutinis Dievo tikslas, kuris turi būti įvykdytas per Kristų ir bažnyčią – „“ palaiminimas, kuris „vėliau“

pasieks visą žmoniją, kai bažnyčios statyba bus užbaigta.

Dangiškasis ir žemiškasis

Savo pamokoje apie prisikėlimą Paulius atskleidžia, kad vieni gaus dangiškus kūnus, o kiti – žmogiškus, arba žemiškus kūnus; kiekvieno atveju lemiamu veiksmu tampa tai, kokia „sėkla“ arba „nuogas grūdas“ yra pasėta. (1 Korintiečiams 15:37, 38) Tas „jis“ arba „nuogas grūdas“, apie kurį kalba Paulius, yra tiesiog asmens tapatybė – visos jo gyvenimo mintys ir charakteris.

Tiems, kurie yra visiškai pašvęstai vykdyti Dievo valią ir yra palaidoti su Kristumi aukojamoje mirtyje, prisikėlimo metu bus suteiktas „dangiškasis“ kūnas. (1 Korintiečiams 15:40) Tai priklauso nuo to, ar jie visus likusius savo dabartinio žemiškojo gyvenimo metus gyvens „nauju gyvenimu“. (Romiečiams 6:4) Savo žemiškosios kelionės metu jie mokosi „savo mintis nukreipti į tai, kas aukštybėse“; jų viltys yra dangiškos; tikėjimu jie simboliškai gyvena kartu su Kristumi „dangiškose vietose“. (Kolosiečiams 3:2; Efeziečiams 1:3) Taigi, dar būdami kūne, jie „sėja“ dvasinius bruožus. Prisikėlime už tai jie gauna dangišką atlygį.

Tačiau dauguma žmonių nesidomi dvasiniais dalykais. Tai nereiškia, kad jie būtinai yra nedori. Dauguma jų nėra. Jie myli žemiškus gėrius, nes buvo sukurti kaip žmonės, žemiškos būtybės, ir Dievas jų nepasmerkia už tai, kad jie nesiekia dangiškų dalykų. Tai yra pačios gamtos dėsnis, kad mirties metu jie „sėja“ žemišką charakterį ir dėl to bus prikelti iš mirusiųjų kaip žmonės, turintys „žemiškus kūnus“. 1 Korintiečiams 15:40

Kalbėdamas apie bažnyčios prisikėlimą, vėliau Apreiškimo Jonui 20:6 apibūdintą kaip „pirmąjį prisikėlimą“, Paulius paaiškino: „Sėjama sugedime, prisikeliama nesugedime; sėjama negarbėje, prisikeliama šlovėje; sėjama silpnume, prisikeliama jėgoje; sėjamas gamtinis kūnas, prisikeliama dvasinis kūnas.“ 1 Korintiečiams 15:42–44

Prie to Paulius priduria: „Yra gamtinis kūnas, ir yra dvasinis kūnas.“ (1 Korintiečiams 15:44) Kitaip tariant, jis nori, kad suprastume: aprašydamas prigimtį pasikeitimą, kurį patirs tie, kurie dalyvaus „pirmojoje prisikėlime“, jis nereiškia, kad tik jie vieni bus prikelti iš mirusiųjų, nes visa žmonija bus atgaivinta iš mirties, tik jie gaus gamtinius, žemiškus, žmogiškus kūnus.

Paulius tęsia savo pamoką, sakydamas: „Pirmasis žmogus yra iš žemės, žemiškas; antrasis žmogus yra Viešpats iš dangaus. Kaip yra žemiškasis [tie, kurie miršta su žmogiškomis viltimis ir troškimais], tokie yra ir tie, kurie yra žemiški [prisikėlime]; ir kaip yra dangiškasis [tie, kurie dabar nukreipia savo meilę į dangiškų dalykų], tokie yra ir tie, kurie yra dangiški [prisikėlime]“. 1 Korintiečiams 15:47, 48

Paulius užbaigė šią pamoką apie prisikėlimą, sakydamas: „Tai, kas genda, turi apsilvkti negendamumu, o tai, kas mirtinga, turi apsilvkti nemirtingumu. Taigi, kai tai, kas genda, apsilvks negendamumu, o tai, kas mirtinga, apsilvks nemirtingumu, tada išsipildys užrašytas žodis: „Mirtis nugalėta pergalėje. O mirtie, kur tavo geluonis? O kapai, kur jūsų pergalė?“ 1 Korintiečiams 15:53–55

Taigi, keliais žodžiais Paulius pateikia tiek bažnyčios, tiek pasaulio viltį. Bažnyčios prisikėlimo

viltis yra „šlovė, garbė ir nemirtingumas“. (Romiečiams 2:7) Nė vienas žmogus iš prigimties neturi nemirtingumo. Tai yra atlygis, kuris bus suteiktas tiems, kurie ištikimai seka Kristaus pėdomis iki pat mirties. Apreiškimo Jonui 2:10 skaitome: „Būk ištikimas iki mirties, ir Aš tau duosiu gyvenimo vainiką.“

Šių žmonių pašaukimas ir paruošimas šios šlovingos vilties išsipildymui per pirmąjį prisikėlimą yra Dievo darbas per Šventąją Dvasią dabartiniame amžiuje nuo Sekminių. Tačiau Paulius aiškina, kad kai tai bus įvykdyta ir paskutinis Kristus bažnyčios, arba „kūno“, narys įžengs į šlovę, tada ateis laikas išpildyti tas šlovingas Senojo Testamento pažadus dėl mirties sunaikinimo: „O mirtie, kur tavo geluonis? O kapai, kur tavo pergalė?“ 1 Korintiečiams 15:55; Izaijas 25:8; Ozejas 13:14

Paulius, cituodamas Izaiją ir Ozėją, užtikrina mus apie dieviškąją tikslą sunaikinti didžiausią žmogaus priešą – Mirtį ir kapą. Žodis „kapas“, kaip vartojamas Ozėjo 13:14, yra hebrajų kalbos žodžio „šeolas“ vertimas ir atitinka graikų kalbos žodį „hades“ Naujajame Testamente. Šie žodžiai įvairiose vietose verčiami tiek kaip „kapas“, tiek kaip „pragaras“, tačiau jų žymima prasmė, ypač žodžio „kapas“, tiesiog reiškia mirties būseną arba užmarštį, o ne tiesioginę kančių vietą. (Mokytojo knyga 9:10; Psalmių 115:17; Apaštalų darbų knyga o 2:31) Taigi mes suprantame dieviškąją tikslą žmonijos atžvilgiu, kurį Jėzus turėjo omenyje, sakydamas, kad „pragaro vartai“ – kapas, mirtis – nepasieks pergalės prieš Bažnyčią. Evangelija pagal Matą 16:18

Koks nuostabus užtikrinimas! Per visą nuodėmės ir mirties viešpatavimą pragaras – kapas ar kapavietė

– toliau rinko savo aukas, tačiau Apreiškimo Jonui 1:18 Jėzus mums sako, kad jis turi pragaro „raktus“. Šiuos raktus – teisę atrakinti pragaro vartus – jis įsigijo savo pačios mirtimi kaip žmonijos Atpirkėjas. Kai jo bažnyčia bus visiškai pastatyta, ji kartu su juo teiks pažadėtus gyvenimo palaiminimus visai žmonijai.

Tai, kad kol kas tiek daug milijonų žmonių ir toliau patenka į mirtį, į biblinę pragarą, neatims iš jų šių palaiminimų. Pragaro vartai nenugalėjo Kristaus; jie nenugalės ir jo bažnyčios; jie nenugalės likusio pasaulio; ir jie nenugalės Adomo bei visų, kurie mirė po Adomo. Dieviškosios galios dėka šie vartai bus plačiai atverti, ir visi Mirties kaliniai bus išlaisvinti! Izaijo 42:7; Izaijo 49:9; Izaijo 61:1; Evangelija pagal Luką 4:18

Taigi tai ir bus ateities bažnyčios darbas. Koks tai bus šlovingas darbas! Koks tai turėtų būti dabar paskatinimas įrodyti ištikimybę Viešpačiui. Nėra didesnės ramybės ar džiaugsmo, kurį kas nors galėtų patirti, nei tas, kuris kyla iš vienybės su Dangiškuoju Tėvu ir gyvenimo, visiškai atsidavus Jam. Iš tiesų, yra išbandymų, bet, kaip mums primena Paulius, jie iš tikrųjų yra „lengvi vargai“, trunkantys „tik akimirksnį“, palyginti su „amžina šlovės svarbia“, kurią Viešpats pažadėjo. 2 Korintiečiams 4:17, 18

Tai palaiminta privilegija šiuo metu būti priskirtam prie „iššauktųjų“, t. y. bažnyčios. Be abejonės, Dievas laimina savo tautą, ypač atskleisdamas jai savo išgelbėjimo plano grožį. Kaip mes esame dėkingi, kad per Kristų ir jo bažnyčią visas pasaulis turės progą džiaugtis palaiminimais, kuriuos Viešpats jiems numatė – atkūrimo palaiminimais,

kaip juos apibūdino Petras, „kuriuos Dievas paskelbė per visų savo šventųjų pranašų lūpas nuo pasaulio pradžios“. Apaštalų darbai 3:21

Atsižvelgdami į Dievo darnų ir mylintį išgelbėjimo planą tiek bažnyčiai, tiek pasauliui, kurio kai kurie grožiai mums jau buvo apreikšti Jo Žodyje, galime puikiai suprasti ir atkartoti didžiojo apaštalo Pauliaus jausmus, kai jis rašė: „O, kokie didingi yra Dievo turtai, išmintis ir pažinimas! Kaip mums neįmanoma suprasti Jo sprendimų ir Jo kelių! Juk kas gali pažinti Viešpaties mintis? Kas žino pakankamai, kad Jam patartų? Ir kas Jam davė tiek daug, kad Jis turėtų atsilyginti? Nes viskas kyla iš Jo, egzistuoja Jo galia ir yra skirta Jo šlovei. Visa šlovė Jam per amžius! Amen.“ Romiečiams 11:33–36